

единъ прозорецъ и зачакахме. Не се мина много, и батко се показа. Той прострѣ ржцетѣ си къмъ мене, и татко наближи. Наближи и мама. Азъ можахъ да видя колата отвътре. Тя имаше и седалища, и лавици. Искаше ми се да си пъхна главата презъ прозореца, но единъ стражаръ наближи, размахна ржце и ни заразпжда. Батко едва можа да цѣлуне ржка на мама и на татка и да ме ошипе пакъ по бузата. Машината изпишѣ, колитѣ затракаха, и влакътъ запълзѣ по желѣзата, по които бѣше дошелъ. Отъ всички страни завикаха: „Добъръ пжтъ!“ „До виждане!“ — викахме на батка и ние. И когато видѣхъ, че хората и отъ влака, и отъ станцията замахватъ кърпички и калпаци, снехъ калпачето си и азъ и го размахвахъ. И тъкмо тогава се сътихъ за сандъчето на батка.

— Ами сандъчето? Идѣше ми да проплача за него.

— То е въ другъ вагонъ, успокой ме татко. Отпредъ е, до машината. Той е

само за товари на пжтницитѣ. А тия, гледай тука, сж за животни, за дърва, за вжглища. . . Ами майка ти, где е майка ти? Татко почна да я дири съ очи. Задирихъ я и азъ, тя бързаше следъ влака, махаше къмъ батка съ ржце и викаше:

— Хемъ добре да се пазишъ! Здравето си да пазишъ! И да пишешъ, всѣки день да пишешъ.

Но батко не можеше да чуе ни една дума.

По пжтя и въ кжщи мама не продума никому дума. Като замаяна тя влизаше въ стайтѣ, прекосяваше двора и все дирѣше нѣкого. Дирѣше батка. Тати искаше да я сгълчи, но не се решаваше. Само го чухъ, когато каза на себе си: „Майка е“.

Азъ отидохъ при дърварника, измъкнахъ нѣколко пѣна и почнахъ да си правя влакъ.

Стилиянъ Чилингировъ

ЧУЖДЕНЧЕ

Азъ нося шарена торба
и кѣшей хлѣбъ въвъ нея,
край менъ трепти и грѣй свѣта —
и азъ вѣрвя и пѣя.

Но вечеръ, легна ли да спя,
скръбъта ме въ мигъ прегръща —
азъ виждамъ какъ трепти нощъта
надъ бащината кжша.

Какъ стариятъ иконостасъ
въвъ стаята свѣтулка,
какъ мойта майка въ късенъ часъ
люлѣе пѣстра люлка —

и взема братчето ми тя
на бѣлата си пазва,
и пѣй, и нѣжно въвъ нощъта
за мене му разказва.

Асенъ Развѣтниковъ